

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΗ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Α')

Σάββατο Ἀθήνα, 6 Μάρτη 1921

ΑΡΙΘ. 726 (ΦΥΛ. 10)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΑΓΗΣ: Doomed....

ΑΘ.ΚΥΡΙΑΖΗΣ: Στροφές.

ΨΥΧΑΡΗΣ: «Τὰ δυὸ τριαντάφυλλα τοῦ Χάρου»
(συνέχεια).

Α. ΠΑΛΛΗΣ: Μπρουσός (συνέχεια).

ΑΓΓΕΛΟΣ ΡΩΜΑΙΟΣ: Ὁ δουλευτής.

Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ: Σ' ἕναν ὄμιλο.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ: Σὲ κάπιοι

Χ.: Μωραϊτίδης καὶ Ξενοπούλος — Πινακίδα σὲ κα-
νοτάφιο.

ΚΡΕΙΝΟΝ ΤΑΩΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ: Ἡ σημαδεμένη.

ΚΛΕΒΡ. ΠΑΛΛΗΜΟΥ: Φεμινισμός καὶ Ἑκπαίδευση.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Τρεῖς ὁμιλίαι τῆς κ. Σικελιανού.

ΑΠΟ ΒΛΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΛΟΜΑΔΑ: Νεοελληνικὴ φι-
λολογία. — Ἑξήν φιλολογία. — Νέα Βιβλία. —

Ἑνὰ περιοδικά. — Φοιτητικὴ Συντροφιά. —

Βαρβαροπάζαρο. — Χωρὶς γραμματόσημο.

DOOMED.....

Βαρύ, πολὺ βαρὺ τύποψινὸ τὸ δεῖλι.....
Μιά, μιὰ οἱ σκέψεις πέφτουνε καρφιά λιωμένα
Μὲς στῆς καρδιάς μου τᾶδυντα. Θεριακωμένα
Ἀπὸ ἐνάντιες ἔγνοιες, μένουνε τὰ χεῖλη

Κλειστά. Κένῳ ἀπὸ τῇ δυτικῇ τὴν Πύλη
Τὴν οὐράνια, ἀπὸ φῶς κύματα ροδισμένα
Σκορπάνε μυστικὲς χαρὲς στὴν Πλάση, ἑμένα
Τραβάει τρεμουλιαστὸ ἕνα φῶς ἀπὸ καντήλι.

Δὲν καίει μπρὸς σὲ Παναγιά ἐλπιδοφόρα,
Οὔτε σὲντάφιο μάρμαρο τρεμοσαλεύει.
Ἑλπίδα ποιά; ἀπελπισιᾶς μονάχη ὦρα.....

Καὶ ὁ Τάφος, τί; στερνὴ, ποὺ ἄδικα, γυρεύει,
Χαρά, αἱματοστάλλαχτη ἢ καρδιά. Ἀλί μου,
Νὰ θάψω ξήτησα μιὰ ἀγάπη ξωντανή μου.

ΑΓΗΣ

ΣΤΡΟΦΕΣ

I

Τὸ καλοθάκι ἀνάμερο κι ὁ πόθος μου τρανός.
Κι ὅλο μὲ προσκαλοῦσες,
Χαμογελοῦσε ἀπάνω μας τ' Ἀπρίλη ὁ οὐρανός.
Καὶ σὺ χαμογελοῦσες.

Κανένας μας δὲν ἔλεγε πὼς θάρθει μιὰ βραδιά,
κ' ἢ μπόρα θὰ μᾶς φτάσει,
Ἔτοι νὰ κλαίει σὰ σιγήν μας ἀστεῖρεντα ἢ καρδιά
κ' ἔτοι νὰ σκοτεινιάσει.

II

ὦ! καρδιοχιτύπι ἀνείπωτο, βραδάκι ἄλλοτινὸ,
πόδα πρωταγαπήσει.
Ἔνα παιδάκι, ὅς εἴτανε, καὶ πάλι νὰ γινῶ,
κοντὰ σου, ἐρημοκλήσι.

Βρυσούλα, ποὺ κελάρυζες, σὰ νᾶσουνα ἢ ψυχὴ
τῆς ἀνθισμένης πλάσης,
Τώρα, πικρὰ ποὺ μέσα μου ἢ θύμησή σου ἀχέι,
σὰ δέγγος μιᾶς θαλάσσης...

III

Μὰ θάρθω' κι ὅπως ἔρχεται τοῦ Μάρτη τὸ πουλί,
στὴν πρωτινὴ φωλιά του,
Δὲν ξαίρω ἂν εἶν' ὁ Ἔρωτας ποὺ πίσω μὲ καλεῖ,
γὰρ ἢ δέψα ἐνὸς Θανάτου.

Σὲ μιὰν ἀκρούλα ἡλιόχαρη, τοῦ νοῦ κρυφὴ χαρά,
τὴ σκέψη μου τυλίγω.
Κι ἄλλη μιὰ σκέψη, ἀγάπη μου, σὰ φτάσω μιὰ φορὰ,
πὼς νὰ μὴν ξαναφύγω.

IV

Παρηγοριά κ' ἢ θύμησι, κι ὁ νοῦς τὴ λαχταρᾷ,
σὰν τὴ δροσιά τὸ φύλλο.
Κ' εἴταν τὸ συναπάντημα τὸ πρῶτο μας χαρά,
κοντὰ σὸν γκρέμιο μύλο.

Χαρά καὶ ποὺ τὴ χάριμα καὶ ποὺ δὲ μένει πιά,
παρὰ ἢ δοῇ σὸ δάσο,
Ἔνα πουλάκι ἐπαίξε τραλὰ στὴν χαρουπιὰ,
Κ' ἔλεγε νὰ τοῦ μοιάσω...